

for de Lande, der har tiltraadt Folkenes Forbund og navnlig har tiltraadt den obligatoriske Voldgiftsavgørelse — og det har Danmark gjort med alle Partiers Tilslutning —, at de er afskaaret fra at afgøre internationale Konflikter ved Krig, og paa samme Maade vilde man i sociale Forhold være afskaaret fra at afgøre Konflikter ved social Krig, naar Voldgiftsprincippet blev anerkendt. Og mellem den her foreslaaede Voldgiftsdomstol og den faste Voldgiftsret er der ogsaa en Parallel, thi naar Talen er om at overholde bestaaende Overenskomster, har vi først og fremmest Organisationernes Retsfølelse som Garanti, deres Respekt for de indgaaede Overenskomster, ganske som vi her i Tilfælde af en Voldgiftsdom vilde have de respektive Parters Samfundsfølelse og deres Respekt for Afgørelsen som den bedste Garanti; men ved Siden deraf hævder vi den faste Voldgiftsrets Afgørelser overfor Organisationerne gennem Straffebestemmelser, som meget vel ogsaa vilde kunne anvendes i dette Tilfælde. Der er derfor en fuldkommen Parallel.

Endelig vilde jeg gerne gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at han ikke kan tage Nationalbankdirektør Ussing til Indtægt for sit Standpunkt. Det er rigtigt, at Nationalbankdirektør Ussing fortjener en overordentlig Autoritet i de Spørgsmaal, vi her behandler, fordi han var den for-tjenstfulde Formand for Udvalget af 17. August 1908, der dannede Udgangspunktet for denne Lovgivning. Jeg vil derfor gerne med den højtærede Formands Tilladelse citere nogle Udtalelser af et Foredrag, som Nationalbankdirektør Ussing for nylig har holdt, og som er trykt i „Gads danske Magasin“: „Jeg ønsker Held og Lykke med Organisationer ogsaa i monopoliserede Virksomheder. Fællesfølelse gør Sindet trygt og beriger. Men lad Fællesfølelsen og Sammenholdsfølelsen ikke hvile paa Magtfølelsen, paa Bevidstheden om, at man har Magt til at forulempe dem, man skulde tjene; men lad den hvile paa Bevidstheden om den Nytte, man gør i sin Virksomhed, paa dette: at være tro i sin Gerning — ikke paa Magtfølelsen, men paa Standsæren, og hold derfor paa tvungen Voldgift fremfor paa Krig“ — og hold derfor paa tvungen Voldgift fremfor paa Krig! Det ærede Medlem vil se, at Nationalbankdirektør Ussings Udtalelser ganske svarer til den Tankegang, jeg her har gjort mig til Talsmand for.

Indenrigsministeren (Kragh): Da jeg første Gang havde Ordet om denne Sag,

tillod jeg mig at udtale, at under eventuelt kommende Forhandlinger i et Udvalg var Regeringen naturligvis rede til at overveje, hvilke Muligheder der kunde tænkes at komme til at foreligge for at fremme en snarlig Afslutning af den Interessesstrid mellem Arbejdere og Arbejdsgivere, som for Tiden finder Sted. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Zahle) udtalte imidlertid, da han anden Gang havde Ordet, at om dette Lovforslag skulde prøves i et Udvalg eller ej, det maatte andre om. Det synes aldeles ikke, som om der for de ærede Forslagsstillere knytter sig nogen som helst Interesse til denne Sag. I denne Sammenhæng sagde jeg, at jeg naturligvis ikke nærede noget som helst Ønske om en videre Forhandling om et Lovforslag, der er bygget paa dette Grundlag, og det skulde jeg mene, jeg var i min gode Ret til at sige, og jeg skønner ikke, at den ærede Ordfører for Forslagsstillerne hverken paa den ene eller den anden Maade kan hæve sig op til de Højder, hvorfra man tør udslynge Bemærkninger af den Art som den, det ærede Medlem sidst fremsatte.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Zahle): Det gør mig ondt af den højtærede Indenrigsministers Tone at forstaa, at han er blevet fornærmet paa mig. Jeg har kun gjort ham opmærksom paa, at ifølge Forretningsordenen er det Tinget, der afgør, hvorledes Lovforslagene skal behandles her. Ministrene kan forelægge Lovforslag og deltage i Forhandlingen, men om Tinget vil sende et Lovforslag til et Udvalg eller ikke, er noget, Tinget selv bestemmer.

Indenrigsministeren (Kragh): Det ærede Medlem Hr. Zahle tager ganske fejl, han kan ikke ved Bemærkninger af den Art, som han her fremsatte for et Øjeblik siden, fornærme mig. Men en ganske anden Sag er, at det ærede Medlem ikke paa den Maade, som han tænkte sig det muligt, kan krybe i Ly overfor dette Lovforslags videre Behandling. Hvis de ærede Forslagsstillere ingen Interesse har i en nærmere Drøftelse af Lovforslaget, af en nærmere Prøvelse i et Udvalg — hvad en Udtalelse af den ærede Ordfører kunde tyde paa —, synes det mig, at dette Standpunkt maa have sin Interesse ikke blot for dette høje Ting og Regeringen, men for hele den danske Offentlighed, fordi det maaske derigennem vil være nogenlunde klart tilkendegivet, hvad det er, de ærede Forslagsstil-